

De ontmoeting

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)
Message in a Bottle (De brief)
Safe Haven (Veilige haven)
The Best of Me
The Longest Ride
The Choice (De keuze)
Zie mij
De ontmoeting
De bruiloft
Wij twee
Je bent nooit alleen
Op het eerste gezicht
Een liefde om nooit te vergeten
Met hart en ziel
De redding
Leven voor de liefde
Lieve John
De gelukkige (The Lucky One)
De terugkeer
Het laatste lied (The Last Song)
De wens
Droomland
Blijf bij me (Remain)

Nicholas Sparks

De ontmoeting

(A Bend in the Road)

De prille liefde tussen Miles en Sarah wordt zwaar
op de proef gesteld

Vertaald door Cherie van Gelder

Deze titel verscheen eerder bij The House of Books.

Eerste druk 2017

Achtste druk 2025

ISBN 978-90-492-0960-5

ISBN 978-94-023-2846-2 (e-book)

ISBN 978-90-5286-203-3 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Bend in the Road*

Vertaling: Cherie van Gelder

Omslagontwerp: Johannes Wiebel - punchdesign

Omslagbeeld: © Adobestock / Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2001 Nicholas Sparks

© 2002/2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Deze roman is opgedragen aan Theresa Park en Jamie Raab.
Ze weten waarom.

Proloog

Waar begint een verhaal echt? Bij tijd van leven kun je daar zelden precies de vinger op leggen, er zijn nauwelijks momenten aan te wijden waarvan je achteraf kunt zeggen dat alles op dat punt begon. Toch zijn er wel momenten waarop het noodlot ingrijpt in ons dagelijks leven en een bepaalde reeks gebeurtenissen in beweging zet waarvan de uitkomst van tevoren niet te voorspellen is.

Het is bijna twee uur in de ochtend en ik ben klaarwakker. Ik was al naar bed gegaan, maar ik heb een uur liggen woelen voordat ik uiteindelijk toch de moed opgaf. Nu zit ik achter mijn bureau met mijn pen in de hand te piekeren over mijn eigen aanvaring met het noodlot. Dat overkomt me wel vaker. De laatste tijd schijn ik aan niets anders te kunnen denken.

Het is stil in huis, alleen het getik van de klok op de boekenkast is te horen. Mijn vrouw ligt boven te slapen en nu ik naar de lijntjes op de blocnote voor me zit te kijken besef ik ineens dat ik geen flauw idee heb waar ik moet beginnen. Niet omdat ik niet weet wat ik wil vertellen, maar omdat ik me afvraag waarom ik de drang voel om mijn verhaal op papier te zetten. Schiet ik er iets mee op als ik het verleden laat herleven? Per slot van rekening hebben de gebeurtenissen die ik straks wil gaan beschrijven zich dertien jaar geleden afgespeeld en ik denk dat je net zo goed zou kunnen beweren dat alles in feite al twee jaar daarvoor is begonnen. Maar nu ik hier zit, weet ik zeker dat ik moet proberen het hele verhaal te vertellen, al was het maar omdat ik dan eindelijk alles van me af zal kunnen zetten.

Bij mijn herinneringen aan die tijd heb ik de beschikking over een paar hulpmiddelen: een dagboek dat ik al sinds mijn jongenstijd heb bijgehouden, een map vol vergeelde krantenknipsels, mijn eigen onderzoek en, uiteraard, de archieven van officiële instanties. Daar komt nog bij dat de gebeurte-

nissen van dit specifieke verhaal me honderden keren door het hoofd hebben gespeeld: ze staan in mijn geheugen gegrift. Maar als ik alleen daarvan uitga, zou dit verhaal niet compleet zijn. Er waren meer mensen bij betrokken en hoewel ik bepaalde dingen zelf heb meegemaakt, weet ik niet alles uit de eerste hand. Ik besef heel goed dat het onmogelijk is om de gevoelens en gedachten van andere mensen te laten herleven, maar of ik daar nu wel of niet in slaag, ik wil het toch proberen.

Dit is in de eerste plaats een liefdesverhaal en zoals zoveel liefdesverhalen is dat van Miles Ryan en Sarah Andrews het directe gevolg van een tragedie. Tegelijkertijd is het ook een verhaal over vergiffenis en als jullie alles hebben gelezen zullen jullie hopelijk de problemen begrijpen waarmee Miles Ryan en Sarah Andrews geconfronteerd werden. Ik hoop dat jullie ook begrip kunnen opbrengen voor de beslissingen die ze hebben genomen, de goede zowel als de verkeerde, en ik hoop eveneens dat jullie ook de mijne zullen kunnen billijken.

Maar één ding wil ik wel duidelijk maken: dit is niet alleen maar het verhaal van Sarah Andrews en Miles Ryan. Als dit verhaal ergens begint, dan is dat bij Missy Ryan, het schoolvriendinnetje van een hulpsheriff in een kleine stad ergens in het Zuiden.

Missy Ryan groeide, net als haar man Miles, op in New Bern. Naar verluidt was ze even charmant als lief en Miles had van haar gehouden vanaf het moment dat hij volwassen werd. Ze had donkerbruin haar en nog donkerder ogen en ik heb gehoord dat ze sprak met een accent dat mannen uit andere delen van het land knikkende knieën bezorgde. Ze lachte graag, kon goed luisteren en raakte vaak even de arm aan van iemand met wie ze stond te praten, alsof ze hen uitnodigde om deel uit te maken van haar beleavingswereld. En zoals de meeste vrouwen uit het Zuiden had ze meer wilskracht dan je in eerste instantie zou denken. Zij regelde het huishouden, niet Miles; door de bank genomen waren de vrienden van Miles getrouwd met de vriendinnen van Missy en hun hele leven draaide om hun gezin.

Op de middelbare school was Missy een cheerleader geweest. Toen ze op school kwam, was ze al heel populair en aantrekkelijk en ze kende Miles Ryan vaag, hoewel hij een jaar ouder was dan zij en ze niet bij elkaar in de klas zaten. Maar dat maakte niet uit. Nadat ze door vrienden aan elkaar voorgesteld waren, zagen ze elkaar regelmatig tijdens lunchpauzes en ze zaten vaak na afloop van footballwedstrijden nog even met elkaar te

kletsen. Uiteindelijk spraken ze af om in het weekend samen naar een feestje te gaan. Algauw waren ze onafscheidelijk en toen hij haar uiteindelijk een paar maanden later vroeg om met hem naar het grote schoolfeest te gaan waren ze verliefd op elkaar.

Ik weet dat er mensen zijn die het een bespottelijk idee vinden dat er al op zo'n jonge leeftijd sprake kan zijn van ware liefde. Maar bij Miles en Missy was dat wel het geval en hun liefde was in bepaalde opzichten zelfs sterker dan soortgelijke gevoelens tussen oudere mensen, omdat ze nog niet geremd werd door de realiteit van het leven. Ze hadden verkering gedurende de hele middelbare-schoolperiode van Miles en ook nadat hij ging studeren aan de staatsuniversiteit van North Carolina bleven ze elkaar trouw. Ondertussen bereidde Missy zich voor op haar eigen eindexamen. Het jaar daarop ging zij ook aan de NCSU studeren en toen hij haar drie jaar later tijdens een etentje ten huwelijk vroeg, barstte ze in tranen uit en zei ja. Vervolgens hing ze een uur lang aan de telefoon om haar familie het goede nieuws te vertellen, waardoor Miles in zijn eentje verder moest eten. Miles bleef in Raleigh tot Missy ook afgestudeerd was en tijdens hun huwelijk in New Bern zat de kerk propvol.

Missy nam een baan aan op de afdeling leningen van de Wachovia Bank en Miles begon aan zijn opleiding tot hulpsheriff. Ze was twee maanden zwanger toen Miles voor Craven County ging werken en door de straten patrouilleerde die altijd hun thuishaven waren geweest. Net als andere jonge echtparen kochten ze hun eerste huis en toen in januari 1981 hun zoon Jonah werd geboren hoefde Missy maar één blik op de dik ingepakte boreling te werpen om te weten dat het moederschap het mooiste was wat haar ooit was overkomen. Hoewel Jonah tot zijn zesde maand geen nacht doorsliep en ze af en toe de neiging kreeg om net zo hard tegen hem te gaan schreeuwen als hij tegen haar deed, hield Missy meer van hem dan ze ooit voor mogelijk had gehouden.

Ze was een fantastische moeder. Ze gaf haar baan op om zich volledig aan Jonah te wijden, las hem verhaaltjes voor, speelde met hem en nam hem mee naar buiten om met andere kinderen te spelen. Ze kon urenlang alleen maar naar hem zitten te kijken. Tegen de tijd dat hij vijf was, besepte Missy dat ze nog een baby wilde en samen met Miles ging ze het opnieuw proberen. De zeven jaren van hun huwelijk waren voor allebei de gelukkigste jaren van hun leven.

Maar in augustus 1986, op een leeftijd van negenentwintig jaar, vond Missy Ryan de dood.

Haar overlijden doofde de sterretjes in Jonahs ogen en bleef Miles twee jaar lang achtervolgen. Het effende de weg voor alles wat er daarna zou gebeuren.

Dit is dus, zoals ik al zei, net zo goed het verhaal van Missy als het verhaal van Miles en Sarah. En het is ook mijn verhaal.

Ik heb eveneens een rol gespeeld in alles wat er is gebeurd.

I

Op de ochtend van 29 augustus 1988, iets meer dan twee jaar na het overlijden van zijn vrouw, stond Miles Ryan op de achterveranda van zijn huis een sigaret te roken en te kijken hoe de opkomende zon de ochtendlucht langzaam van grijs naar oranje liet verkleuren. Voor hem lag het langgerekte lint van de rivier de Trent, waarvan het brakke water gedeeltelijk schuilging achter groepjes cipressen die langs de oever stonden.

De rook van zijn sigaret kringelde omhoog en Miles voelde hoe de vochtigheid toenam en de lucht zwoeler maakte. Na een poosje begonnen de vogels aan hun ochtendlied en was de lucht vervuld van trillend gefluit. Een bootje voer voorbij, de visser zwaaide en Miles reageerde op het gebaar met een hoofdknikje. Meer energie kon hij niet opbrengen.

Hij had behoefte aan een kop koffie. Eerst een paar slokken cafeïne, dan zou hij de moed wel weer kunnen opbrengen om de dag onder ogen te zien... om niet alleen Jonah naar school te helpen, inwoners die zich niet aan de wet hielden in toom te houden en overal in het district bekeuringen uit te delen, maar ook andere onvermijdelijke zaken af te handelen. Zoals die afspraak met Jonahs onderwijzeres later in de middag. En dat was nog maar het begin. 's Avonds leek hij het zelfs nog drukker te hebben. Er was altijd zoveel te doen, alleen al om het huishouden op rolletjes te laten lopen: rekeningen betalen, boodschappen doen, schoonmaken en klusjes in huis opknappen. In de zeldzame ogenblikken dat Miles even niets omhanden had, kreeg hij meteen het gevoel dat hij daar onmiddellijk van moest profiteren, omdat anders de kans weer verkeken zou zijn. Snel, pak iets te lezen. Gauw, je hebt maar een paar

minuten om even te ontspannen. Ogen dicht, zo meteen heb je daar geen tijd meer voor. Iedereen zou daar na een tijdje aan onderdoor gaan, maar wat kon hij eraan doen?

Hij had die koffie echt nodig. De nicotine trok het niet meer en hij overwoog even om het roken op te geven. Maar het zou niet veel uitmaken of hij dat wel of niet deed. Hij had trouwens toch het idee dat hij eigenlijk niet rookte. Ja, natuurlijk pakte hij overdag af en toe een sigaretje, maar dat kon je geen roken noemen. Het was niet zo dat hij een pakje per dag wegpaftte en het was ook niet zo dat hij het zijn leven lang had gedaan... hij was er pas na Missy's dood mee begonnen en als hij dat per se wilde, kon hij er ook zo weer mee ophouden. Maar waarom zou hij die moeite doen? Verrek, zijn longen waren in prima conditie... vorige week had hij nog een winkeldief achterna moeten zitten en het was geen enkel probleem geweest om de knul in de kraag te vatten. Dat had een roker nooit klaargespeeld.

Daar stond tegenover dat het toch niet zo gemakkelijk meer ging als op zijn tweeëntwintigste. Maar dat was inmiddels tien jaar geleden en al betekende tweeëndertig nog niet dat hij rijp was voor een bejaardentehuis, hij werd wel ouder. En hij kon het voelen ook... in de tijd dat hij nog studeerde, was de avond voor hem en zijn vrienden pas om elf uur begonnen en dan gingen ze de hele nacht door. Maar als hij geen dienst had, was elf uur de laatste paar jaar gewoon laat en ook al kon hij niet in slaap komen, hij ging toch maar naar bed. Hij kon gewoon geen enkele reden bedenken om langer op te blijven. Hij was tegenwoordig constant uitgeput. Zelfs na een nacht waarin Jonah geen nachtmerrie had gehad – daar had hij sinds het overlijden van Missy regelmatig last van – voelde Miles zich als hij wakker werd nog gewoon... moe. Ongeconcentreerd. Traag, alsof hij zich onder water voortbewoog. Meestal weet hij dat aan zijn hectische manier van leven, maar soms vroeg hij zich toch af of er niet iets ergers met hem aan de hand was. Hij had een keer gelezen dat een van de symptomen van een klinische depressie 'een overdreven gevoel van lethargie, zonder aanwijsbare reden of oorzaak' was. Maar natuurlijk bestond die reden voor hem wel...

Waar hij echt behoefte aan had, was een tijdje rust in een strand-

huisje in Key West, een plek waar hij op tarbot kon vissen of gewoon lekker kon luieren in een wiegende hangmat met een koud biertje in zijn hand. En waar hij niets belangrijkers aan zijn hoofd had dan de vraag of hij zijn sandalen nu wel of niet zou aantrekken voor een wandelingetje over het strand in het gezelschap van een leuke vrouw.

Dat kwam er ook bij. Eenzaamheid. Hij had genoeg van het alleen-zijn, van het wakker worden in een leeg bed, hoewel dat gevoel hem nog steeds verraste. Tot voor kort had hij daar geen last van gehad. In het eerste jaar na Missy's dood kon Miles zich absoluut niet voorstellen dat hij weer van een andere vrouw zou kunnen gaan houden. Van z'n levensdagen niet. Het was alsof de behoefte aan vrouwelijk gezelschap niet bestond, alsof begeerte, lust en liefde alleen theoretische mogelijkheden waren die niets met de werkelijkheid te maken hadden. Zelfs nadat hij de schok en het verdriet had verwerkt, het verdriet dat zo intens was dat hij iedere nacht lag te janken, had hij alleen maar het gevoel gehad dat er iets niet klopte in zijn leven... dat het weliswaar niet helemaal soepel liep, maar dat alles vanzelf weer in orde zou komen, zodat het geen zin had om zich druk te maken.

Per slot van rekening waren de meeste dingen na de begrafenis hetzelfde gebleven. De rekeningen bleven binnenkomen, Jonah moest eten en het gras moest gemaaid worden. Hij had nog steeds werk. Eén keer, nadat hij een paar biertjes te veel achterover had geslagen, had Charlie, zijn baas en tegelijkertijd zijn beste vriend, hem gevraagd hoe het was om een vrouw te verliezen en Miles had tegen hem gezegd dat hij niet het gevoel had dat Missy er echt niet meer was. Het leek eerder alsof ze samen met een vriendin een weekendje op stap was en tijdens haar afwezigheid de zorg voor Jonah aan hem had overgelaten.

De tijd ging voorbij en datzelfde gold uiteindelijk voor het doffe gevoel waaraan hij gewend was geraakt. Het maakte plaats voor realiteitszin. Maar ook al deed hij nog zo zijn best om de draad weer op te pakken, toch dwaalden Miles' gedachten steeds weer naar Missy. Het leek alsof alles hem aan haar deed denken. Vooral Jonah, die naarmate hij ouder werd meer en meer op haar ging

lijken. Af en toe, als Miles in de deuropening bleef staan nadat hij Jonah onder de wol had gestopt, kon hij zijn vrouw zien in de trekken van het gezichtje van zijn zoon en dan moest hij zich snel omdraaien om zijn tranen voor Jonah te verbergen. Maar dat beeld bleef hem dan urenlang door het hoofd spoken; hij had het heerlijk gevonden om naar Missy te kijken als ze lag te slapen, met haar lange bruine haar als een waaier over het kussen, altijd met één arm boven haar hoofd, de lippen iets geweken en haar borst die licht op en neer ging terwijl ze ademde. En haar geur... dat was iets dat Miles nooit zou vergeten. Toen hij op eerste kerstdag na haar dood 's ochtends in de kerk zat, had hij een vleugje opgevangen van het parfum dat Missy altijd gebruikte en tot lang na de kerkdienst had hij zich als een drenkeling vastgeklampt aan zijn verdriet.

Hij had zich ook aan andere dingen vastgeklampt. Toen ze pas waren getrouwd ging hij altijd samen met Missy lunchen bij Fred & Clara's, een restaurantje verderop in de straat bij de bank waar zij werkte. Het was rustig en achteraf gelegen en op de een of andere manier gaf de warme genegenheid waarmee ze daar omringd werden hun allebei het gevoel dat er tussen hen nooit iets zou veranderen. Na de geboorte van Jonah waren ze er niet vaak meer geweest, maar toen zij er niet meer was, begon Miles er weer naartoe te gaan, alsof hij hoopte dat iets van die gevoelens nog steeds aan de lambrisering was blijven kleven. Ook thuis deelde hij zijn leven in zoals zij dat had gedaan. Omdat Missy altijd op donderdagavond boodschappen had gedaan, deed Miles dat ook. Omdat Missy het leuk had gevonden om langs de zijkant van het huis tomaten te kweken, plantte Miles die ook. Missy had lysol de beste allesreiniger gevonden, dus hij zag geen reden om iets anders te gaan gebruiken. Missy was altijd aanwezig, bij alles wat hij deed.

Maar op een bepaald moment tijdens de afgelopen lente was daar verandering in gekomen. Het had hem overvallen en toen het gebeurde, wist Miles ook meteen wat er aan de hand was. Hij had door het centrum gereden en zichzelf erop betrapt dat hij naar een jong stel zat te staren dat hand in hand over het trottoir liep. Heel even had Miles zich verbeeld dat hij die man was en dat de vrouw naast hém liep. Of als zij het niet was, dan iemand anders... iemand

die niet alleen van hem zou houden maar ook van Jonah. Iemand die hem kon laten lachen, iemand met wie hij tijdens een gezellig etentje een fles wijn soldaat kon maken, iemand die hij in zijn armen kon sluiten, die hij aan kon raken en met wie hij rustig kon liggen fluisteren als het licht uit was. Iemand als Missy, dacht hij bij zichzelf en de gedachte aan haar bezorgde hem meteen zo'n overstelpend gevoel van schuld en verraad dat hij het jonge stel onmiddellijk uit zijn hoofd bande.

Dat dacht hij tenminste.

Maar later die avond, vlak nadat hij onder de wol was gekropen, kwam hij tot de ontdekking dat hij weer aan hen lag te denken. En hoewel die schuldgevoelens opnieuw de kop opstaken, waren ze niet zo heftig als eerder die dag het geval was geweest. En op dat moment wist Miles dat hij op weg was om te leren leven met zijn verlies, ook al was dat eerste stapje nog zo klein.

In het begin vergoelijkte hij zijn pas verworven realiteitszin door zichzelf voor te houden dat hij nu weduwnaar was en dat hij zich helemaal niet behoefde te schamen voor dat soort gevoelens. En hij wist zeker dat niemand hem dat recht zou ontzeggen. Niemand verwachtte van hem dat hij de rest van zijn leven alleen zou blijven. De afgelopen paar maanden hadden vrienden hem zelfs af en toe aangeboden om een afspraakje voor hem te regelen. Bovendien wist hij dat Missy zou hebben gewild dat hij weer ging trouwen. Dat had ze zelf vaak genoeg tegen hem gezegd... net als bij andere echtparen waren ook bij hen de woorden 'stel je voor dat' weleens gevallen en hoewel ze geen van beiden hadden verwacht dat hun echt iets verschrikkelijks zou overkomen, waren ze het er roerend over eens geweest dat het voor Jonah niet goed zou zijn om met alleen een vader of een moeder op te groeien. En ook niet voor de man of de vrouw die achterbleef. Maar toch leek het daar nog een beetje te vroeg voor.

In de loop van de zomer begon hij steeds vaker en steeds ernstiger met de gedachte te spelen om op zoek te gaan naar een nieuwe partner. Missy was er nog steeds, Missy zou er altijd zijn... maar toch begon Miles nu serieus te overwegen om iemand te zoeken met wie hij zijn leven zou kunnen delen. Diep in de nacht, als hij

met Jonah in de schommelstoel op de veranda aan de achterkant zat – want dat scheen de enige manier te zijn om hem over die nachtmerries heen te helpen – drongen die gedachten zich het sterkst aan hem op en ze verliepen altijd volgens een vast patroon. Het begon met de gedachte dat hij *waarschijnlijk wel* iemand zou kunnen vinden, gevolgd door het idee dat hij *ongetwijfeld wel* iemand zou vinden en het mondde uit in de conclusie dat het *eigenlijk moest*. Maar op dat punt – hoe graag hij het ook anders zou willen – kwam hij toch weer tot de slotsom dat het *vermoedelijk niet* zou gebeuren.

De reden bevond zich in zijn slaapkamer.

Op zijn plank, in een dikke bruine envelop, lag het dossier over Missy's dood dat hij zelf in de maanden na haar begrafenis had samengesteld. Hij hield het bij zich om te voorkomen dat hij zou vergeten wat er was gebeurd, het lag daar om hem eraan te herinneren hoeveel werk hij nog moest verzetten.

Hij bewaarde het als bewijs van het feit dat hij gefaald had.

Een paar minuten later, nadat hij zijn sigaret op de omheining had uitgedrukt en weer naar binnen was gelopen, schonk Miles de koffie in waar hij naar snakte en liep de gang in. Toen hij de deur openduwde en naar binnen gluurde, lag Jonah nog te slapen. Mooi, dan had hij nog even tijd. Hij ging naar de badkamer.

Toen hij de kraan opendraaide, begon de douche eerst even te sputteren en te sissen voordat er eindelijk water uit kwam. Hij douchte, schoor zich en poetste zijn tanden. Hij haalde een kam door zijn haar waarbij hem opnieuw opviel dat het tegenwoordig veel dunner leek te zijn dan vroeger. Hij trok snel zijn uniform aan, pakte vervolgens zijn holster uit de afgesloten ruimte boven de slaapkamerdeur en gespte die ook om. Op de gang hoorde hij geritsel in Jonahs slaapkamer. Dit keer keek Jonah met dikke ogen van de slaap op toen Miles binnenkwam om te zien wat hij uitspookte. Hij zat nog steeds in bed, met verwarde haren. Hij was hooguit een paar minuten wakker.

Miles glimlachte. 'Goeiemorgen, kanjer.'

Jonah wierp hem vanuit zijn bed een blik toe, bijna in slow motion. 'Hoi, pap.'

‘Heb je al zin in een ontbijt?’

Met een licht gekreun spreidde Jonah zijn armen uit. ‘Krijg ik pannenkoeken?’

‘Wat dacht je ervan als ik in plaats daarvan een paar wafels bak? We zijn een beetje laat.’

Jonah bukte zich en pakte zijn broek op. Die had Miles de avond ervoor klaargelegd. ‘Dat zeg je iedere morgen.’

Miles haalde zijn schouders op. ‘Je bent ook iedere morgen te laat.’

‘Maak me dan eerder wakker.’

‘Ik heb een beter idee... waarom ga je niet naar bed als ik zeg dat het moet?’

‘Dan ben ik nog niet moe. Ik ben alleen ’s ochtends moe.’

‘Je bent niet de enige.’

‘Hè?’

‘Laat maar zitten,’ zei Miles. Hij wees naar de badkamer. ‘Vergeet niet om je haar te borstelen als je je aangekleed hebt.’

‘Nee hoor,’ zei Jonah.

De meeste ochtenden verliepen volgens een vast patroon. Hij stopte een paar wafels in het tostiapparaat en schonk nog een kop koffie in. Tegen de tijd dat Jonah zich had aangekleed en de keuken binnenkwam, lag er een wafel op zijn bord te wachten, met een glas melk ernaast. Miles had er al boter op gesmeerd, maar Jonah wilde er altijd zelf stroop op doen. Miles nam een hap van zijn eigen wafel en gedurende een minuut hielden ze allebei hun mond. Jonah zag eruit alsof hij nog steeds in zijn eigen wereldje leefde en hoewel Miles iets met hem moest bespreken, wilde hij wel dat Jonah er op z’n minst zijn aandacht bij zou kunnen houden.

Na een paar minuten van vriendschappelijk stilzwijgen schraapte Miles ten slotte zijn keel.

‘En hoe gaat het op school?’ vroeg hij.

Jonah haalde zijn schouders op. ‘Wel goed, geloof ik.’

Die vraag was ook een onderdeel van het vaste patroon. Miles vroeg altijd hoe het op school ging en Jonah antwoordde altijd dat het goed ging. Maar toen hij eerder die ochtend Jonahs rugzak stond in te pakken had Miles een briefje van Jonahs onderwijzeres

gevonden waarin ze hem vroeg of ze hem vandaag misschien even zou kunnen spreken. Het briefje was opgesteld op een manier die hem het gevoel gaf dat het om iets ernstigers ging dan een doorsnee gesprek tussen een onderwijzeres en de vader van een leerling.

‘Kun je een beetje meekomen in de klas?’

Jonah haalde zijn schouders op. ‘Ja hoor.’

‘Vind je de juf ook leuk?’

Jonah knikte tussen twee happen door. ‘Ja hoor,’ zei hij opnieuw. Miles schoof iets dichters naar hem toe.

‘Waarom heb je me dan niets verteld van dat briefje dat je van de juf hebt meegekregen?’

‘Welk briefje?’ vroeg hij onschuldig.

‘Het briefje dat in je rugzak zat... dat je onderwijzeres aan mij heeft geschreven.’

Jonah schokschouderde opnieuw, waarbij zijn schouders op en neer gingen als boterhammen in een broodrooster. ‘Ik denk dat ik het gewoon vergeten ben.’

‘Hoe kun je zoiets vergeten?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Weet je waarom ze met me wil praten?’

‘Nee...’ Jonah aarzelde en Miles wist meteen dat hij jokte.

‘Zoon, heb je moeilijkheden op school?’

Toen hij dat had gezegd, knipperde Jonah met zijn ogen en keek op. Zijn vader zei alleen maar ‘zoon’ tegen hem als hij zich had misdragen. ‘Nee, pap. Ik ben nooit stout. Echt niet.’

‘Wat is er dan aan de hand?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Denk dan eens goed na.’

Jonah schoof heen en weer op zijn stoel in de wetenschap dat hij het geduld van zijn vader lang genoeg op de proef had gesteld. ‘Nou ja, ik denk dat ik wel een beetje moeite heb met bepaalde dingen.’

‘Ik dacht dat je had gezegd dat alles goed ging op school.’

‘Dat is ook zo. Juf Andrews is hartstikke aardig en ik vind het leuk om naar school te gaan.’ Hij zweeg even. ‘Alleen snap ik soms niet waar ze het in de klas over heeft.’

‘Daarom ga je naar school. Om te leren.’

‘Dat weet ik wel,’ antwoordde hij, ‘maar ze doet het heel anders dan mevrouw Hayes vorig jaar. De taken die ze ons opgeeft, zijn heel moeilijk. Die kan ik soms niet maken.’

Jonah zag er bang en een beetje beschaamd uit, maar op hetzelfde moment stak Miles zijn hand uit en legde die op de schouder van zijn zoon.

‘Waarom heb je me niet verteld dat je problemen had?’

Het duurde heel lang voordat Jonah antwoord gaf.

Ten slotte zei hij: ‘Omdat ik niet wilde dat je boos op me zou worden.’

Na het ontbijt, toen hij zeker wist dat Jonah alles bij zich had, hielp Miles hem zijn rugzak om te doen en bracht hem naar de voordeur. Jonah had na het ontbijt zijn mond nauwelijks opengedaan. ‘Maak je geen zorgen over vanmiddag. Alles komt best in orde, oké?’

‘Oké,’ mompelde Jonah.

‘En vergeet niet dat ik je kom ophalen, dus stap niet in de bus.’

‘Oké,’ zei hij opnieuw.

‘Ik hou van je, kanjer.’

‘Ik ook van jou, pap.’

Miles keek hem na toen zijn zoon naar de bushalte aan het eind van de straat liep. Hij wist dat het voorval van die ochtend Missy nooit zo verrast zou hebben als hem. Missy zou allang hebben geweten dat Jonathan problemen had op school. Missy had dat soort dingen altijd goed in de gaten gehouden.

Missy had alles altijd in de gaten gehouden.

De avond voordat ze Miles Ryan voor het eerst zou ontmoeten, wandelde Sarah Andrews door het oude gedeelte van New Bern en deed haar best om de pas er stevig in te houden. Hoewel ze zoveel mogelijk profijt wilde hebben van haar lichaamsbeweging – ze was al vijf jaar lang een enthousiast wandelaar – had ze daar sinds haar verhuizing toch moeite mee. Iedere keer wanneer ze buiten kwam, vond ze weer iets nieuws wat haar aandacht trok, iets waarvoor ze bleef staan om ernaar te kijken.

New Bern, gesticht in 1710, lag aan de oevers van de rivieren de Neuse en de Trent in het oostelijk deel van North Carolina. Het was de op een na oudste stad van de staat en het was vroeger niet alleen de hoofdstad geweest, maar ook de plaats waar het Tryon Palace stond, de residentie van de koloniale gouverneur. Het paleis was in 1798 door brand verwoest, maar in 1954 helemaal gerestaureerd, waarbij ook een van de mooiste en meest adembenemende tuincomplexen van het Zuiden was aangelegd. In de lente bloeiden overal in het park tulpen en azalea's, in de herfst de chrysanten. Sarah had een rondleiding gehad toen ze nog maar pas in de stad was. Hoewel de tuinen op dat moment niet op hun mooist waren geweest, was ze toch uit het paleis weggegaan met het vaste voornemen om daar vlak in de buurt te gaan wonen, zodat ze er iedere dag langs kon lopen.

Ze had gekozen voor een pittoresk appartement in Middle Street, een paar straten verder, midden in het centrum. Het appartement lag op de eerste verdieping en was drie huizen verwijderd van de drogisterij waar Caleb Bradham in 1898 voor het eerst *Brad's drink* op de markt had gebracht, een frisdrank die later als Pepsi-Cola

over de hele wereld bekend zou worden. Om de hoek was de episcopale kerk, die zijn deuren in 1718 voor het eerst had geopend, een statig bouwwerk van rode baksteen in de schaduw van meters-hoge magnolia's. Als ze haar huis uit kwam om te gaan wandelen, moest Sarah langs beide bezienswaardigheden om in Front Street te komen, met de grote, elegante oude herenhuizen die daar voor het merendeel al tweehonderd jaar stonden.

Waar ze echter de meeste bewondering voor had, was voor het feit dat de meeste huizen in de afgelopen vijftig jaar stuk voor stuk zorgvuldig waren gerestaureerd. Anders dan Williamsburg in Virginia, dat de restauratie had bekostigd uit een gift van de Rockefeller Foundation, had New Bern een beroep gedaan op zijn inwoners en niet tevergeefs. Die gemeenschapszin had haar ouders hier vier jaar geleden naartoe gelokt. Toen zij zelf afgelopen juni in de stad was komen wonen, had ze niets van New Bern af geweten.

Tijdens haar wandeling peinsde ze over het grote verschil tussen New Bern en Baltimore, Maryland, waar ze was geboren en opgegroeid en waar ze tot een paar maanden geleden altijd had gewoond. Hoewel Baltimore zelf ook een rijke historie had, was het toch in de eerste plaats een grote stad. New Bern, daarentegen, was een vrij afgelegen, zuidelijk stadje dat zich weinig tot niets scheen aan te trekken van het steeds sneller wordende levensritme in de rest van het land. Hier zwaaiden de mensen naar haar als ze op straat langs hen heen liep en elke vraag die ze stelde, leverde een lang, breed uitgemeten antwoord op, meestal doorspekt met namen en gebeurtenissen die haar niets zeiden... alsof alles en iedereen op de een of andere manier met elkaar in verband stond. Meestal vond ze dat leuk, maar af en toe werd ze er knettergek van.

Haar ouders waren hierheen verhuisd toen haar vader een baan had aangenomen als hoofd van de administratie in het Craven Regional Medical Center, het streekziekenhuis. Zodra Sarah goed en wel gescheiden was, begonnen ze pogingen te ondernemen om haar zover te krijgen dat ze hier ook kwam wonen. Maar omdat ze precies wist hoe haar moeder was, had ze zich daar een jaar lang tegen verzet. Natuurlijk hield Sarah wel van haar moeder, maar haar moeder kon soms zo... vermoeiend zijn. Bij gebrek aan een

beter woord. Maar goed, ter wille van de lieve vrede had ze uiteindelijk hun advies opgevolgd en tot dusver had ze daar gelukkig nog geen spijt van gehad. Het was precies waar ze momenteel behoefte aan had. Maar hoe charmant deze stad ook mocht zijn, ze kon zich echt niet voorstellen dat ze hier voor altijd zou blijven wonen.

Ze had eigenlijk meteen vanaf het begin begrepen dat New Bern geen stad voor vrijgezellen was. Er waren niet veel gelegenheden waar je mensen kon ontmoeten en de mensen van haar eigen leeftijd die ze inmiddels had leren kennen, waren allemaal al getrouwd en hadden een gezin. Zoals in zoveel zuidelijke steden was hier nog steeds sprake van een sociale rangorde die het stadsleven bepaalde. En omdat de meeste mensen dus getrouwd waren, was het voor een vrouw alleen moeilijk om zich daar een eigen plaatsje in te verwerven, als je er al de kans toe kreeg. Vooral voor een gescheiden vrouw die niet uit deze omgeving kwam.

Maar het was wel een ideale plaats om kinderen groot te brengen en tijdens haar wandelingen schepte Sarah er af en toe genoeg in om net te doen alsof alles anders was gelopen. Als jong meisje was ze er altijd van uitgegaan dat ze het soort leven zou krijgen waarnaar ze verlangde: getrouwd, kinderen en een huis in een buurt waar elk gezinnetje vrijdagsavonds na het werk gezellig in de tuin ging zitten. Dat was het soort leven dat ze als kind had geleid en dat ze ook als volwassene hoopte te krijgen. Maar het was anders gelopen. Dat gold voor de meeste dingen in het leven, dat had ze inmiddels wel begrepen.

Toch had ze een tijdlang gedacht dat die kans er wel degelijk in zat, zeker nadat ze Michael had leren kennen. Zij had net haar eind-examen van de pedagogische academie achter de rug en Michael had net zijn studie aan de universiteit van Georgetown voltooid. Hij kwam uit een bankiersfamilie, een van de meest vooraanstaande families in Baltimore, schatrijk en behept met een kliekgeest. Het soort familie, waarvan de leden commissariaten bekleedden bij diverse ondernemingen en de regels bepaalden van de privéclubs die in het leven waren geroepen om degenen die zij als hun minderen beschouwden buiten de deur te houden. Maar Michael scheen zich niets aan te trekken van de normen die zijn familie erop nahield

en hij was de meest begeerde vrijgezel van de stad. Als hij ergens binnenkwam, keek iedereen op. Maar wat hem zo aantrekkelijk maakte, was dat hij zich niets leek aan te trekken van wat andere mensen van hem dachten, ook al wist hij precies wat er in hun hoofd omging.

Leek was uiteraard het woord waar alles om draaide.

Sarah wist, net als al haar vrienden, natuurlijk wie hij was toen ze hem op een feestje tegen het lijf liep en ze was verrast geweest toen hij wat later op de avond even een praatje met haar kwam maken. Het klikte meteen tussen hen. Het babbeltje werd een dag later gevolgd door een wat langer gesprek bij een kopje koffie en dat leidde weer tot een etentje. Algauw gingen ze regelmatig met elkaar uit en was ze verliefd op hem geworden. Een jaar later had Michael haar ten huwelijk gevraagd.

Haar moeder was verrukt toen ze het nieuws te horen kreeg, maar haar vader zei niet veel, alleen dat hij hoopte dat ze gelukkig zou worden. Misschien koesterde hij argwaan, maar het was ook best mogelijk dat hij gewoon oud en wijs genoeg was om te weten dat sprookjes eigenlijk niet bestaan. Wat de reden ook was, hij hield zijn mond en om eerlijk te zijn gunde Sarah zich ook geen moment tijd om na te denken over zijn voorbehoud, behalve toen Michael haar vroeg om de papieren te tekenen voor bepaalde financiële huwelijksvoorwaarden. Michael had verklaard dat zijn familie daarop stond, maar ook al had hij niet zo zijn best gedaan om zijn ouders er de schuld van te geven, in haar achterhoofd had ze toch het idee dat hij zelf ook met die voorwaarde zou zijn gekomen als zij er niet waren geweest. Desondanks tekende ze de papieren. Die avond gaven Michaels ouders een groot feest waarbij de verloving officieel bekend werd gemaakt.

Zeven maanden later waren Sarah en Michael getrouwd. Ze brachten hun huwelijksreis door in Griekenland en Turkije en toen ze weer in Baltimore terug waren, kwamen ze te wonen in een huis op nog geen twee straten van de plek waar zijn ouders woonden. Hoewel ze niet behoefde te werken ging Sarah toch lesgeven aan de tweede klas van een lagere school in het centrum. Verrassend genoeg was Michael het helemaal eens geweest met haar be-

sluit, maar dat was typerend voor de verstandhouding die er toen tussen hen bestond. In de eerste twee jaar van hun huwelijk leek alles volmaakt. Michael en zij brachten in het weekend uren in bed door, pratend en vrijend, en hij vertelde haar in vertrouwen dat hij ervan droomde om op een dag in de politiek te gaan. Ze hadden een grote vriendenkring, voornamelijk mensen die Michael zijn hele leven al had gekend, en er was altijd wel een feest waar ze naartoe moesten of er waren uitstapjes naar het platteland in de weekends. De rest van hun vrije tijd brachten ze door in Washington, DC, met museumbezoekjes, het bijwonen van theatervoorstellingen en wandelingen langs de monumenten die aan de Capitol Mall lagen. En daar, toen ze in het Lincoln Memorial stonden, zei Michael tegen Sarah dat hij nu zover was dat hij graag een gezin wilde stichten. Zodra hij dat had gezegd, was Sarah hem om zijn hals gevlogen, want ze wist dat hij haar nergens gelukkiger mee had kunnen maken.

Maar wie kan er een verklaring geven voor wat er toen gebeurde? Een paar maanden na die zalige dag in het Lincoln Memorial was Sarah nog steeds niet zwanger. Haar dokter zei dat ze zich geen zorgen moest maken, want dat gebeurde wel vaker als iemand op-hield met de pil, maar hij raadde haar aan om terug te komen als ze later dat jaar nog steeds problemen hadden.

Dat was inderdaad het geval en er werden afspraken gemaakt voor bepaalde onderzoeken. Een paar dagen later, toen de uitslag ervan bekend was, gingen ze samen naar de dokter toe. Zodra ze tegen-over hem zaten, had ze aan één blik genoeg om te weten dat er iets mis was.

Dat was het moment waarop Sarah te horen kreeg dat haar eier-stokken geen eitjes konden produceren.

Een week later kregen Sarah en Michael voor het eerst slaande ruzie. Michael was na het werk niet thuisgekomen en ze had uren-lang lopen ijsberen, piekerend waarom hij niet had gebeld. Ze kon het idee niet van zich afzetten dat er iets verschrikkelijks was ge-beurd. Toen hij eindelijk thuiskwam, was zij op van de zenuwen en Michael was dronken. ‘Ik ben je eigendom niet,’ was het enige wat hij wilde zeggen en vanaf dat moment liepen de zaken snel uit